

спеціалізованої матеріально-технічної бази для різних установ, зайнятих в сферах соціальної адаптації даної категорії громадян.

Ряд сучасних досліджень пропонує розглядати нові інформаційні технології як специфічний вид символічної реальності, яка створюється на основі взаємодії комп'ютерної техніки і соціуму. Соціальною базою, суб'єктами соціальних нововведень є інноватори.

А. І. Пригожий пропонує кваліфікувати їх за низкою підстав: по типу інноваційної діяльності - творці (автори ідеї та її популяризатори) і реалізатори (автори технологічного процесу заснування та впровадження нововведення); по відношенню до основної спеціальності - професіонали і самодіяльні інноватори; по предмету інноваційної діяльності - інноватори - розробники нових матеріальних продуктів, нових технологій, методів діяльності, нових соціальних норм і відносин.

Інноваційні технології існують в двох формах: у вигляді програм і документів та як реально розвиваються соціальні процеси.

Доступність інформації та сучасних технологій для інвалідів являються найважливішою умовою їх успішної адаптації і інтеграції в суспільство. Це головна ідея, на якій базується важлива місія для проектування спеціальних центрів які допомагатимуть вступати в інноваційну взаємодію таких людей з високотехнологічним тенденціями.

Головними функціями інноваційних центрів є:

- 1) психологічна реабілітація;
- 2) організація адаптованих (доступних) форм дозвілля
- 3) спілкування;
- 4) надбання професійних навичок і змін.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ВЕЛИКИХ МІСТ ЗАСОБАМИ МЕДІА АРХІТЕКТУРИ

Юсова А.О.

Науковий керівник - Криворучко Н.І., канд. архіт., доцент

Вивчаючи етапи розвитку архітектури великих міст, були знайдені взаємозв'язки розвитку технічних і технологічних досягнень архітектури. Сучасний етап розвитку останніх характеризується як «цифровий». Зміна характеру технологій вимагає від архітекторів шукати нові концепції і методи проектування архітектурних об'єктів.

Цей етап розвитку суспільства, намітив істотні зміни в житті людини в результаті розвитку інформаційних технологій. Багато дослідників характеризують його як постіндустріальний, в якому інформаційні технології розвиваються з усе більшою швидкістю.

У. Мітчел, аналізуючи такий розвиток інформаційних технологій, виявляв найбільш важливі з них і прийшов до висновку, що XXI століття — це цифрова ера, в якій архітектура вже не є «автономним медіумом» і не тільки має справу з простором, масою і світлом, але і вона, безсумнівно, служить конструктивною основою, що дозволяє знаходити і витягати сенс з переплетених потоків звукової, текстової, графічної та цифрової інформації.

З цих пропозицій архітектура набуває властивостей саме таких технологій. Вони проникають в життя людини. Архітектура вступає в комплексну взаємодію з високотехнологічною віртуальною «начинкою», будучи її продовженням в реальному просторі у вигляді метафори: закони медіа-світу стають закономірностями архітектури, а медіа-технології стимулюють її розвиток.

Архітектура, взаємодіючи з інформаційною складовою міського середовища, а також з інформаційними технологіями, набуває їх функцій та властивостей. Включаючи процеси сучасних технічних і технологічних досягнень, таких як інформативна, комунікативна, навігаційна, інтерактивна, архітектура транслює функції медіа технологій. Виникає якимось нове розуміння архітектури, яка в своїй основі орієнтується на інформаційно-транспортні особливості. Архітектор Тойо Іто, аналізуючи сучасні суспільні будівлі, розглядає їх як ре-транслятор зберігання і використання інформації, і стверджує, що всі вони зіляються в єдину, загальну типологію, і не залишаться кордонів між музеєм і арт-галереєю, між бібліотекою і театром, вони реструктуруються в нову форму - медіатеку, що нагадує зручний в побуті медіа-супермаркет, де все медіа зібрані разом і все по полицях.

Вплив медіа-технологій простежується на чотирьох рівнях — це типи будівель і їх функціональна структура, об'ємно-просторові, архітектурно-художні характеристики, і процес проектування.

Простежити зміни можна на основі бібліотеки і її трансформацій в більш розвинену форму — медіатеку. Вона розуміється як якийсь інформаційний центр. Спочатку медіатеки проектувалися на основі бібліотек, але розвиток інформаційних технологій призвело до зміни функціональної характеристики внутрішніх просторів. Оригінальна функція бібліотеки — це сховище інформаційних носіїв. В результаті появи друкарства і розвитку технології тиражування бібліотеки поділяються на дві зони - це сховище і читальний зал. В результаті переходу до цифрового способу кодування і передачі інформації, і виникнення мережі Інтернет, з'явилися серверні бази даних, доступ до яких відкрито для всіх. Відпадає потреба в бібліотечних сховищах і залишається тільки простір читального залу, який трансформується в

комунікативний. Іншими словами розвиток інформаційних функцій, породило зміни в комунікативній функції, і це призвело до зміни структури внутрішніх просторів бібліотек.

Підводячи підсумок, можна констатувати, що в умовах побудови стійкого розвитку міст, медіа архітектура стає засобом для перегляду як типологічних закономірностей, з одного боку, з іншого, - сучасність вимагає методологічних основ перегляду прийомів архітектурного проектування.

СТАЛА АРХІТЕКТУРА ЦЕНТРІВ ВИСОКОЇ МОДИ

Тищенко В.А.

Науковий керівник – Криворучко Н.І., канд. архіт., доцент

Технічні можливості розвитку архітектури ХХІ ст. вражають масштабом. Одночасно з цим архітекторам все частіше доводиться враховувати значний вплив, який чинять їх проекти на розвиток міського і природного середовища. Міська архітектура все ще йде по шляху створення висотних проектів і ущільнення міської забудови. Сучасні мегаполіси стали заручниками свого минулого розвитку і мало що змінилося до підходу сучасної забудови. Такий процес поступово все більше перетворюються в багатофакторну проблему, погрожуючи спокою і безпеці жителям мегаполісів. Один із шляхів її вирішення дає формування, в останнє десятиліття, концепції сталої архітектури – збалансованого підходу до формування архітектурного середовища. Одним із таких об'єктів, можуть бути Центри Високої Моді, які є унікальними і тому можуть нести посил стійкої архітектури. Світовий досвід з цих питань дає можливість стверджувати, що вони розміщуються в історичному центрі найбільших міст і віддзеркалюють підходи і принципи сталої архітектури.

Термін «стійка архітектура» набув широкого поширення, що призвело до деякого нівелювання його значення. Відсутність чітких меж у визначенні може дозволити видати за стійку архітектуру те, що в реальності до сталості має лише опосередковане відношення. Поряд з терміном «стала архітектура» часто вживають такі поняття, як «зелена архітектура», «еко стале будівництво», «екологічна архітектура», «низьковитратна архітектура», «архітектура високих технологій», «біокліматична архітектура», «енергоєфективне і розумне будівництво».

Всі ці поняття в різній мірі мають відношення до проектування, технології будівництва та експлуатації будівель, метою яких є зниження рівня споживання енергетичних і матеріальних ресурсів при одночасному збереженні, або підвищенні якості будівель і комфорту їх